

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

44. De Seminante.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

uiarum, nec inferni potestates contra eam
præualeant: sed in virtute permaneat firma,
vsque ad æternam vitam.

MEDITATIO XLIV.

DE PARABOLA
seminantis.

PUNCTVM I.

EXIIT qui *seminat* *seminare* a *Luc. 8. 5.*
semen suum. Hanc parabo-
lam dignatus est Christus
per seipsum declarare, cu-
ius declarationem sequen-
tes, expendemus, quodnam
semen illud sit, quis semi-
nans, in qua terra, cuius causâ & qua ratione
seminetur. SEMEN, inquit Christus, est verbû
Dei, siue externum illud sit, quod auribus cor-
poris percipitur; siue internum, quod intus
in anima auditur, & est diuina inspiratio: ex
qua præcipuè nascuntur fructus, quos produ-
cit cor nostrum: illa enim dat sensum eius,
quod auditur: estque instar virtutis semina-
lis, quæ intra granum quod seminatur, la-
tet.

QVI *seminat* Deus est trinus & vnus, qui
illud *seminat* per suam inspirationem, quam
suggerit nunc per cõcionatores, nunc per bonos

I.
De inspi-
ratione di-
uina.

libros ijs, qui illos legunt, aut per bona exempla, aut pias imagines, cum cernuntur; interdum verò per seipsum, inspirationem repente immittens in cor nostrum.

III.

TERRA, in qua hoc semen seminatur, est anima cum suis potentijs: nam in memoria seminat sanctas cogitationes, & pias imagines, quales sunt memoria nostrorum peccatorum, poenarum inferni, præmiorum cœlestium, brevitatis huius vitæ, mortis, & iudicij, præsentia Dei & beneficiorum eius. In intellectu seminat illustrationes cœlestes, quæ repente secreta reuelat, quæ in fidei nostræ mysterijs latent; & sunt instar seminis ad meditationem & contemplationem. Seminatur similiter bona consilia, inspirans consilium, quod sibi accipere, aut alijs dari posset. Conscientia item dictamina, quibus ad bonum exhortatur; & quod malum est, reprehendit. In voluntate seminat sancta desideria & affectiones, qui scintillarum instar erumpentes producant ignem perfecti amoris, & fructum virtutum: quales sunt aliqui affectus timoris Dei, inferni, & mortis, dolor de peccatis, amor Dei, desideria illum videndi, eidemque seruiendi serid.

IV.

CAUSA, cur hoc semen in anima nostra seminat, non est proprium commodum, quod alij seminantes respiciunt; sed est commodum & utilitas ipsius animæ: habet enim hæc sementis singularem virtutem commutandi & perficiendi terram, in

qua

qua seminatur; quamuis illa ex se sit inepta, sterilis, arida, & inutilis, & in eum finem à Deo seminatur; non ob terræ propria merita, sed ob solam suâ bonitatē & misericordiam. quia bonus & liberalis est & valde delectatur, dum sua dona nobis dispertit: & eis facit nos bonos. Hinc est quòd frequenter valde seminet hoc semen in omni loco, tempore, & occasione; præcipuè cum ad nostram salutem id magis expedit; & propterea Christus Dominus noster dixit: *exijt qui seminat*, significās hoc illi ex officio incumbere, quòd vel hoc vel illo modo semper exercent.

Ex omnibus his considerationibus & earum singulis, affectus eliciam laudis & gratitudinis diuino huic seminanti: magnam etiam sementis ipsius æstimationem & feruentia desideria cōcipiam, vt illam in anima mea seminet: id quod ex toto corde petam, institutis colloquiis cum omnibus tribus personis diuinis. O Pater cœlestis, qui æternum tuum verbum intra te ipsum genitum, in hūc mundum misisti, vt sementis esset omnium sementum, & verbum omnium verborum, quæ boni nostri sunt semen: per idem verbum Filium tuum supplex oro, vt in memoria mea copiosam sanctarum cogitationum sementem semines, vt ex ea, copiosi bonorum operum fructus proueniant. O verbum æternum, qui ex paterno sinu prodiens, ex cœlo in hanc nostram terram descendisti, vt semen veræ doctrinæ tuæ, quæ propriè tua est sementis, &

b Ioan. 3. 8.

non alienam nec ab alio mendicatum semināres; exi Domine, seminare in meo intellectu copiosam diuinarum illustrationum sementem, quibus te cognoscam & me; & id quod credere & facere debeo: illudque opere exequar. O Spiritus sanctissime, qui ubi vis, spiras: visque inspirare, ubi tua inspiratione opus est: illā quæso voluntatem meam tange, & sanctorum affectuum sementem in ea semina, & feruentium desideriorum scintillas in eam proiice, vt intra cor meum vehemētissimus amoris ignis accēdatur, vt ex tali semente copiosissimos proferat fructus spiritus, qui ex eo amore procedunt.

c Gal. 5. 22.

O Trinitas beatissima, gratias tibi ago, quod liberaliter adeo sementem tuam semines in adeo vili & contempta terra! ô sementis diuina, vtinam pro meritis te possim æstimare! ô vtinam tua virtute plenus essem! ô anima mea, terra inutilis, cur non hanc sementem desideras? suspira ad illam, pete, vige, quia non denegabitur tibi.

PUNCTVM II.

DE INDE considerandum quod et si hæc sementis adeo sit pretiosa & efficax, ipseque seminans opportunè eam seminet, eo fine ac desiderio, vt fructum referat; tres nihilominus eius partes, ipsius terræ, cui committitur, causa & culpâ pereunt. curandum ergò mihi est examinare ac intelligere, quæ sint in me causæ & culpæ, cur hoc semen in me pereat, dolens, quod in me tales sint

sint causæ; & quærendo rationem illas remouendi: vicem quoque aliorum dolens, quod similes in se causas habeâr; & quod tanta pars sementis, & cum tanta seminantis iniuria pereat.

a *Dum seminat aliud cecidit secus viam, & conculcatũ est, & volucres cæli comederũt illud.* a *Luc. 8. 5.*

l.

itaque nec capit quidem fructũ adferre. Terra secus viam & absq; aggere est cor durum, sicut via valde trita & à prætereuntibus conculcata, quod audiens verbũ Dei exterius ruditer tantum illud percipit, nec penetrat nec amplectitur. potiũs omni terrenarum cogitationũ generi absq; vlla custodia aditũ præbet, quæ hoc semen cõterunt & cõculcant: dæmonesq; ipsi summã velocitate & attentione accurrũt illudq; ex memoria & ex corde rapiũt. In hoc loco & cõditione me constituens, dicã, vã mihi, qui ob duritiẽ cordis mei, noluerim verbũ Dei suscipere: nam quod vna aure percepi, altera dimisi. Fui sicut via omnino communis & trita, aditum malis cogitationibus ac desiderijs dando, quæ per cor meum pertransire volebant; Dedi locum inferni volueribus, vt rostris peruersarũ suggestionũ deorãdarentur semen bonarum inspirationũ: illis locum dedi, has repuli. Pœnitet me, Deus meus, tam paruam me curam tui seminis gessisse: statuo verò animæ meæ terram aratro mortificationis colere, eiusq; duritiem molli-re, quò verbi tui semen recipiam, b & in corde meo abscondã & cooperiam eloquia tua,

b *Psal. 118.*
11.

ne hostium

semen recipiam, ne hostium insultibus & de-
 prædationi pateant, & *peccem tibi*. Sed qui
 imbecillitatem meam agnoscis, effice, vt in-
 spiratio tua cor meum mollificet adiuuetque,
 vt eum fructum proferat, quem tu ad gloriam
 tuam desideras. Amen.

II.

ALIVD *cecidit in petrosa, vbi non habebant
 terram multam; quia propè erat saxum: & con-
 tinuò exortum est, quia non habebat altitudi-
 nem terra. Sole autem orto aruit, quia habebat
 radicem.* Tales sunt qui naturalem quandam
 mollitiem & facilitatem habent, vt cum vo-
 luptate Dei verbum audiant, pios libros le-
 gant, bona desideria & proposita concipien-
 tes; immò etiam executioni ea mandare in-
 cipientes: & tamen, tentationibus exurgenti-
 bus dæmonis, & carnis, & hominum persecu-
 tionibus, exarescit illud bonum quod habe-
 bant, ac benè inceptū deserunt; quia mutabi-
 les sunt & incōstantes, nec radices egerunt in
 humilitate, & fiducia Dei; ideoque nec humo-
 rem nec succum veræ deuotionis habent, sed,
 vt ait S. Marcus, *d temporales sunt*, hoc est ad
 tempus tantum deuotionem habent, quæ citò
 euanescit; & vt Propheta ait, *e quasi nubes
 matutina, & quasi ros mane pertransiens*, aut
 sicut flos, qui quocunque æstu accedente mar-
 cescit. Nec tamen mysterio vacat, quòd Chri-
 stus Dominus persecutiones comparet Soli,
 cuius proprietates sunt, luce resplendere; ca-
 lore verò adurere: quibus duo genera perse-
 cutionum exprimuntur, vnum prosperitarum

d Marc. 4.

17.

Matt. 13. 21

e Osea 6. 4.

secu-

secularium, laudum, adulationum, inanis gloriæ, & ambitionum; alterum aduersitatum, calumniarum, dedecoris, paupertatis, timoris, & aliarum afflictionum: & contra vtrumque genus oportet nos esse fortes, & bene radicatos; ne fructus, quos diuina inspiratio in nobis operatur, arefcâr: studentes, vt ait Apostolus, fideles esse Dei ministros in prosperis & aduersis, *f per infamiam & bonam famam.* *f 2. Cor. 6. 8*

O Deus æterne, cui magna mea inconstantia est nota, corrobora me gratiâ tuâ, vt profundas adeo radices in charitate iaciam, ne *creatura vlla possit me ab ea separare*, Amen.

ET *g aliud cecidit inter spinas, & simul exort a spina suffocauerunt illud: & hi sunt qui audierunt, & a sollicitudinibus, & diuitijs, & voluptatibus vitæ euntes suffocantur, & non referunt fructum.* Tria itaque sunt, quæ diuinam inspirationem suffocant; & profectû nostrum spiritualem impediunt: diuitiæ videlicet, sollicitæ curæ, & sensuum voluptates: quæ omnia vno vocabulo à Christo *spina* appellantur. O Magister supreme, quàm tua iudicia à nostris distant! quod enim mundus diuitias, & voluptates appellat, tu *spinas* dicis & *vespres*: nam etsi corpori indulgeant, spiritum tamen pungere solent & cruentare multumq; sanguinis, hoc est peccata multa ex eo elicere, eumq; doloribus anxietatibus & remorsibus configere! libera me Domine, ab hisce spinis; tuis verò me corona, quæ, etsi pungentes, carnem lacerent; spiritum tamen conso-

III.

g Luc. 8. 14.

lantur

Iantur & lætificant : nihil siquidem plus consolationis adfert, quam spineam tuam coronam in terra amplecti, spe coronam gloriæ in cælo obtinendi.

PUNCTVM III.

a Luc. 8. 15.

QUOD autem a cecidit in terram bonam, ortū fecit fructum centuplum: & hi sunt, qui in corde bono & optimo audientes, verbum retinent: & fructum afferunt in patientia:

b Mat. 13. 23

b alij quidem centesimum, alij autem sexagesimum, alij verò tricesimum.

SICVT itaq; tria sunt genera improborum, qui sementem destruunt; ita sunt tria genera bonorum, qui fructū ex ea referunt. Alij in statu Tyronum mediocrē adferunt fructum: Alij in statu Proficientium proferunt ampliorem: Alij deniq; in statu Perfectorū plurimum adferunt: omnes autem in patientia & longanimitate laborant, mercedem suam expectantes. Et quamvis pauciores sint numero, quam mali; lucro tamen suo compensant iacturam trium partium sementis. Exulto, supreme seminans, esse tales aliquas terras, in quibus tua sementis virtutem suam exerens, centum pro vno proferat! Utinam plurimæ essent tales terræ, vt plurimi te glorificarent, tibi que, vt par est, seruirent! excitare, ô anima mea, vt Deo seruias diligenter, nec quiescas in fructu tricesimo, aut sexagesimo; sed contende proferre centesimū: siquidem fructui huius vitæ

corre.

correspondet præmium in futura; imò c etiam in hac vita, si ei feruenter inservias, centuplum est daturus.

Aliæ applicationes huius Parabola possunt perpendi, vt sancti interpretantur. fructum tricesimum tribuendo coniugatis; sexagesimum viduis & virginibus; centesimum Martyribus aut etiam religiosis, qui vitam profitentur contemplatiuam aut mysticam, docetes alios viam perfectionis, quam ipsi sequuntur. In quocunque autem horum statu contendere nos docet, perfectiorem fructum proferre: fieri enim potest, quòd status quidem sit fructus tricesimi, proferat tamen centesimum, ob insignem feruorem, qui supplet imperfectionem status.

c Matt. 19.

29.

c Marc. 10.

30.

MEDITATIO XLV.

DE PARABOLA ZIZANIORUM.

PUNCTVM I.

SIMILE a factum est regnum cælorum homini qui seminavit bonum semen in agro suo, cum autem dormirent homines, venit inimicus eius, & superseminavit zizania in medio tritici; & abiit. Cum autem creuisset herba, & fructum fecisset: tunc apparuerunt & zizania.

a Matt. 13.

24.

HANC